

Sygn. akt IV KK 353/22

POSTANOWIENIE

Dnia 16 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

w sprawie **S. P.**

po rozpoznaniu wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania orzeczenia w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 1 kwietnia 2022 r., sygn. akt VI Ka 203/22, zmieniającym wyrok Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 22 listopada 2021 r., sygn. akt VI K 447/21,

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł
nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 1 kwietnia 2022 r., sygn. akt VI Ka 203/22, zmieniającym wyrok Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 22 listopada 2021 r., sygn. akt VI K 447/21, S. P. został skazany za przestępstwo z art. 191 § 1a k.k. w zw. z art. 191 § 1 k.k. na karę roku pozbawienia wolności.

Od wyroku Sądu odwoławczego kasację wywiódł obrońca skazanego opierając ją na zarzutach naruszenia przepisów prawa procesowego, stanowiących uchybienia o charakterze bezwzględnych przyczyn odwoławczych określonych w art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. w zw. z art. 79 § 1 pkt 3, 4 i § 2 k.p.k. w zw. z art. 202 § 1 k.p.k. i art. 6 k.p.k.; art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. w zw. z art. 78 § 2 k.p.k. i art. 6 k.p.k.; art. 439 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. i art. 374 § 1 k.p.k. i art. 390 § 1 i 2

k.p.k., a także obrazie przepisów art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k.; art. 424 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 53 § 1 i 2 k.k.

Skarżący, wnosząc o uchylenie wyroków sądów obu instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Tarnowskich Górach, zamieścił jednocześnie w kasacji wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia.

Wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

Wstrzymanie wykonania prawomocnego orzeczenia na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. ma, co do zasady, charakter wyjątkowy, a zatem powinno być stosowane wówczas, gdy ranga zarzutów kasacyjnych i wysoki stopień ich uprawdopodobnienia prowadzi do wniosku, że wykonywanie kary, przed rozpoznaniem kasacji, spowodowałoby dla skazanego wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki i tym samym łączyłoby się z wyraźnym, nieuzasadnionym pokrzywdzeniem skazanego.

Nie przesądzając ostatecznego wyniku postępowania kasacyjnego, trzeba stwierdzić, że podniesione w kasacji obrońcy skazanego zarzuty, mimo rangi wskazanych w nich uchybień, nie są tego rodzaju, aby można było mówić o ewidentnej, a więc „wręcz rzucającej się w oczy” wadliwości kwestionowanego wyroku Sądu odwoławczego i wysokim stopniu prawdopodobieństwa uwzględnienia wniesionej na korzyść skazanego kasacji, możliwym do stwierdzenia bez merytorycznego jej rozpoznania. Zauważyć trzeba, że oskarżyciel publiczny, odnosząc się w pisemnej odpowiedzi na kasację do trafności stawianych w niej zarzutów, ocenił wniesioną kasację jako bezzasadną w stopniu oczywistym.

Mając powyższe na uwadze, postanowiono jak na wstępie.

[as]